

Arrest

nr. 291 144 van 28 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 maart 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De zoon van verzoeker kwam op het grondgebied toe als niet-begeleide minderjarige. Op 10 oktober 2019 verkreeg hij de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 10 maart 2022 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum. Deze aanvraag werd geweigerd op 14 maart 2023. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door [...] teneinde [...] °27/10/2003 in België te vervoegen.*

Overwegende dat het dossier geen enkel document bevat dat de verwantschap tussen beiden effectief aantoonst.

Overwegende dat art 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 stelt dat de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen, zich kunnen beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging.

Dat in huidig geval de te vervoegen persoon reeds 18 werd op 27/10/2021.

Dat de visumaanvraag van betrokkene pas werd ingediend op 10/03/2022 op het moment dat de te vervoegen persoon meerderjarig is geworden, waardoor art 10,1,1,7 niet meer van toepassing is.

Dat er ook geen beroep kan worden gedaan op het arrest van het Hof van Justitie dd 12/04/2018: in casu ontving de te vervoegen persoon de subsidiaire beschermingsstatus ruim 2 jaar voordat betrokkene 18 werd.

Dat er een schrijven wordt voorgelegd, opgesteld door de eerdere voogd van de persoon in België, dat zou zijn gebaseerd op de verklaringen van de aanvrager, teneinde de laattijdige indiening van de visumaanvraag te verantwoorden.

Dat het hier echter om een verklaring op eer gaat, opgesteld door een derde persoon, waarvan de waarachtigheid op geen enkel moment kan achterhaald worden; een verklaring op eer is immers geen vaststaand bewijs.

Dat het verhaal dat verteld wordt in deze verklaring en dewelke zou moeten dienen als bewijs voor de laattijdige indiening, op geen enkel moment gestaafd wordt met concrete en objectieve bewijsstukken. Het komt echter de aanvrager toe om de ingeroepen redenen aannemelijk te maken aan de hand van objectieve feiten en concrete bewijsstukken. Enkel het feit dat de man vermist was, wordt bevestigd door het administratieve dossier. De overige gegevens kunnen op geen enkel moment bevestigd worden. Het administratieve dossier bevat ook geen enkele tussenkomst voorafgaand aan deze visumaanvraag die deze gegevens kunnen bevestigen.

De ingeroepen redenen kunnen dan ook niet aanvaard worden.

Bijgevolg, gelet op al het bovenstaande wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie, getekend: [...]

Motivatie

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

Aanvrager

[...].

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerst middel:

Schending van:

- De artikelen 9, 10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

- De artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsprincipe;
- De administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, volgens hetwelk, onder anderen, het rechtszekerheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel;
- De artikelen 3 en 8 van het EVRM;
- Kennelijk appreciatiefout;
- De artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijke Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte).

1. In rechte

□ Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

□ Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”¹.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige on onredelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid².

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn³.

De omvang van motiveringsplicht is verbonden met de omvang van de discretionaire bevoegdheid.

De motiveringsplicht voor de beoordelingen van de “buitengewone omstandigheden” is bij gevolg versterkt⁴.

2. In casu

De bestreden beslissing is een beslissing tot weigering van een visum, genomen met toepassing van artikel 10, §1, eerst lid, 6° van de wet van 15 december 1980. De DVZ is van mening dat de voorwaarden van artikel 10 niet zijn vervuld omdat verzoeker als minderjarige in België is aangekomen, maar intussen meerderjarig is geworden en de visumaanvraag meer dan twee jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming is ingediend.

De DVZ is van mening dat verzoeker de omstandigheden waarop hij zich beroept, namelijk het feit dat hij is aangehouden, niet aantoont.

Volgens verzoekende partij heeft de DVZ de onderhavige aanvraag ten onrechte behandeld op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980.

Uit de stukken van het dossier blijkt overduidelijk dat verzoeker de visumaanvraag van 10 maart 2023 wilde indienen op basis van artikel 9 van de wet van 15 december 1980, en niet op basis van gezinshereniging.

Dit blijkt uit een aantal elementen in het dossier, waaronder voornamelijk

- Het feit dat bij de indiening van de aanvraag een vergoeding van 363 euro is betaald (in twee keer, stuk 4);*
- Het feit dat de organisatie SIREAS op 10 januari 2023 een nauwkeurige, volledige en gedetailleerde brief heeft gestuurd (stuk 3), waarin het voordeel van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk wordt ingeroepen en het feit dat de heer N. zich beroept op het voordeel van humanitaire omstandigheden.*

In deze omstandigheden, en rekening houdend met deze brief van 10 januari 2023, valt uit de motivering van het bestreden besluit niet op te maken op welke gronden de verwerende partij het onderhavige verzoek uitsluitend en alleen op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 heeft behandeld zonder, zelfs subsidiair, het bestaan te onderzoeken van humanitaire omstandigheden die de toekenning van een visum rechtvaardigen.

Voorts moet worden opgemerkt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat de verwerende partij het verwijt heeft gemaakt dat verzoekster de omstandigheden waarvoor de aanvraag zo laat is ingediend, niet heeft gestaafd, terwijl dit element in de brief van 10 januari 2023 nader wordt uitgewerkt. Dit element houdt verband met de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan, die ook in de brief van 10 maart 2023 uitvoerig wordt onderbouwd.

In een arrest nr 270 268 van 22 maart 2022, heeft Uw Raad de schending van de motiveringsplicht vastgesteld voor een beslissing van weigering van visum, genomen in toepassing van het artikel 9 van de vreemdelingenwet, die geen rekening had genomen van een omstandig brief van SIREAS over de situatie van gezinsleden van een erkende vluchteling:

“En l'espèce, le Conseil observe que la partie requérante met en exergue que la partie défenderesse ne répond pas aux arguments avancés par le biais de la lettre d'accompagnement des demandes de visas, rédigée par un juriste de l'ASBL SIREAS.

[...]

A cet égard, le Conseil observe que la partie défenderesse ne conteste pas que les requérants se trouvent actuellement à l'extérieur de leur pays d'origine. Pourtant, elle reste muette quant à ces éléments invoqués dans ladite lettre. Or, il n'apparaît pas de la motivation des décisions entreprises que la partie défenderesse ait rencontré la totalité des éléments tenant à la situation spécifique des requérants qui sont réfugiés hors de leur pays d'origine, notamment au regard de la difficulté de se procurer des documents et des preuves, et au regard des jurisprudences invoquées par la partie requérante, par le biais du juriste de l'ASBL SIREAS.

Le Conseil ne peut suivre la partie défenderesse lorsqu'elle qualifie d'informations générales, les rapports produits notamment à l'égard des demandeurs d'asile ayant quitté l'Erythrée. Sans faire le lien entre la situation spécifique des requérants, réfugiés en dehors de l'Erythrée, et les informations relatives spécifiquement aux demandeurs d'asile érythréens telles que développées par la partie requérante, le Conseil estime que la partie défenderesse ne prend pas en considération l'ensemble des éléments du dossier administratif, en se bornant à qualifier ces informations de générales ».

Ten slotte zwijgt de beslissing volledig over de ter ondersteuning van de brief van 10 januari 2023 overgelegde documenten, met name de door de voogd van verzoekers zoon samengestelde getuigenverklaring, maar ook de medische documenten uit Pakistan, waaruit verzoekers kwetsbaarheid blijkt.

De beslissing, die een visum weigert, plaatst de eiser in een zeer precarie situatie, tussen Afghanistan en Pakistan, met een reëel risico in Afghanistan van aantasting van zijn fysieke integriteit en schendt derhalve artikel 3 EVRM.

Door te weigeren verzoeker toe te laten zich weer bij zijn familie in België te voegen, waarvan hij al jaren gescheiden is vanwege de Taliban, wordt ook artikel 8 EVRM geschonden. In deze omstandigheden moet worden vastgesteld dat het bestreden besluit in strijd is met de artikelen 9, 10 en 62 van de wet van 15 december 1980, met de motiveringsplicht en met de artikelen 3 en 8 EVRM.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (verder: de vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk betwist. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft.

Kernpunt van verzoekers betoog is dat de aanvraag, aldus verzoeker, ten onrechte zou zijn behandeld als een aanvraag op grond van artikel 10, § 1, 6°, van de vreemdelingenwet en niet als een humanitaire visumaanvraag in de zin van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Hij steunt dit op het gegeven dat (1) hij bij de indiening van de aanvraag een vergoeding van 363 euro heeft betaald, en (2) dat de organisatie SIREAS op 10 januari 2023 een schrijven richtte tot de verwerende partij waarbij werd verwezen naar artikel 9 van de vreemdelingenwet en benadrukt dat de aanvraag steunde op humanitaire elementen. Verzoeker voert verder aan dat niet werd geantwoord op de motieven waarom de aanvraag zo laat werd ingediend, zoals uiteengezet in de brief van 10 januari 2023. Dit houdt ook verband met de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan, wat ook in de brief van 10 maart 2023 werd aangevoerd. Hij wees er daarbij ook op dat hij zich in een medisch kwetsbare situatie bevindt in Pakistan.

3.2.2. De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers zoon (referentiepersoon) als niet-begeleide minderjarige de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen op 10 oktober 2019. Hij werd meerderjarig op 27 oktober 2021. Na een positieve DNA-test kwamen de moeder en de broers en zussen van de referentiepersoon naar België op 20 april 2021.

Verzoeker diende op zijn beurt een visumaanvraag in op 10 maart 2022.

In het administratief dossier bevinden zich drie verschillende versies van de visumaanvraag van 10 maart 2022. Hoewel versie nr. 1 uitdrukkelijk vermeldt dat het motief van de aanvraag gezinshereniging met een subsidiair beschermde overeenkomstig artikel 10 betreft, vermelden de versies nrs. 2 en 3 als motief humanitaire redenen/verruimde gezinshereniging. Er werd door de verzoeker op 9 maart 2022 aan de verwerende partij 209 euro overgeschreven en op 14 maart 2022 werd nogmaals 157 euro overgeschreven.

Op 10 januari 2023 richtte de hulporganisatie SIREAS een aanvullend schrijven tot de verwerende partij, waarin de motieven voor de “*humanitaire visumaanvraag*” nader werden uiteengezet. In dit schrijven worden de verklaringen hernomen die de referentiepersoon bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Vervolgens worden de verklaringen in het schrijven van de (voormalige) voogd L.G. van de referentiepersoon geciteerd (dit schrijven werd gevoegd bij de brief van SIREAS).

Het is op grond van deze feitelijke elementen dat in de brief van SIREAS de humanitaire elementen van de visumaanvraag worden uiteengezet en verbonden aan artikel 8 van het EVRM. Vervolgens bevat de brief van SIREAS een uiteenzetting van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Tenslotte zet SIREAS uiteen dat de verzoeker een risico loopt in Afghanistan omwille van zijn werk voor de NATO en dat hij gezondheidsproblemen heeft ontwikkeld tijdens de vijf jaar gevangenschap door de Taliban.

3.2.3. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet omdat: (1) geen enkel document ter staving van de verwantschapsband werd voorgelegd; (2) artikel 10, § 1, eerste lid 7°, van de vreemdelingenwet, toelaat dat de ouders van een minderjarige die een internationale beschermingsstatus heeft met hem komen samenleven op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar. De bestreden beslissing stelt echter vast dat de referentiepersoon in België reeds achttien jaar is geworden op 27 oktober 2021, zodat artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet niet van toepassing is. Bijkomend wordt erop gewezen dat verzoeker geen beroep kan doen op het arrest van het Hof van Justitie van 12 april 2018 nu de referentiepersoon de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, ruim twee jaar voordat hij achttien jaar werd.

Om die redenen oordeelt de verwerende partij dat verzoeker niet valt onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet. Dit motief wordt door de verzoeker niet betwist.

Vervolgens gaat de bestreden beslissing in op de verklaringen waarom de aanvraag later werd ingediend, zoals uiteengezet in het schrijven van de vroegere voogd van de referentiepersoon in België. De bestreden beslissing motiveert dat het hier slechts om een verklaring op eer gaat, opgesteld door een derde persoon, waarvan de waarachtigheid niet kan worden achterhaald. Er wordt gemotiveerd dat er geen concrete en objectieve bewijzen voor de laattijdige indiening worden voorgelegd. Enkel het feit dat verzoeker vermist was, vindt steun in het administratief dossier. De andere gegevens worden niet bevestigd en het administratief dossier bevat geen enkele tussenkomst die deze gegevens kunnen bevestigen.

Waar verzoeker aanvoert dat de aanvraag enkel als gezinshereniging werd behandeld en er voorbij werd gegaan aan de humanitaire elementen, kan hij niet worden bijgetreden. Het schrijven van SIREAS van 10 januari 2023 vermeldt dat verzoeker in werkelijkheid gezinshereniging met de referentiepersoon in België beoogt, maar dat hij bijzondere omstandigheden doet gelden waarom deze aanvraag pas werd ingediend nadat de gezinshereniger reeds meerderjarig was. De brief van SIREAS bevat vervolgens een verklaring opgesteld door de voogd van de gezinshereniger in België, waarin deze uiteenzet dat verzoeker vermist was, en gevangen werd gehouden door de Taliban in Afghanistan. Er moet echter worden vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk ingaat op deze elementen en motiveert dat het hier loutere verklaringen op eer door een derde betreft, en dat geen enkel concreet of objectief element wordt aangevoerd ter ondersteuning van deze verklaringen.

Aldus wordt, nadat werd gemotiveerd waarom verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet valt, vervolgens wel degelijk gemotiveerd met betrekking tot de ruimere elementen die werden aangevoerd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, gaat de bestreden beslissing wel degelijk inhoudelijk in op de aangevoerde humanitaire elementen waarom de visumaanvraag niet vroeger kon worden ingediend. Het feit dat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk verwijst naar artikel 9 van de vreemdelingenwet of het schrijven van SIREAS van 10 januari 2023 niet vermeldt, wijzigt de vaststelling dat bij het beoordelen van de visumaanvraag rekening werd gehouden met alle door verzoeker aangevoerde elementen, niet. Het oordeel dat, naast het feit dat er geen stukken voorliggen ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon in België, er geen concrete of objectieve bewijselementen werden voorgelegd van de ingeroepen humanitaire omstandigheden, is niet onjuist of kennelijk onredelijk. De Raad merkt op dat deze beoordeling bovendien ondersteund wordt door de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2019, waarbij weliswaar aan de referentiepersoon de subsidiaire bescherming werd toegekend, maar waarbij, wat de vluchtelingenstatus betreft, werd geoordeeld dat aan de ingeroepen vrees voor vervolging door de Taliban omwille van het werk van diens vader (de verzoeker in de huidige zaak), onvoldoende geloof kon worden gehecht.

Waar verzoeker aanvoert dat in het schrijven van SIREAS ook werd gewezen op de veiligheidssituatie in Afghanistan en het feit dat verzoeker medische problemen heeft ontwikkeld (tijdens zijn gevangenschap) en zich hierdoor in Pakistan in een precare situatie bevindt, merkt de Raad op dat van deze problemen in de visumaanvraag door verzoeker geen gewag werd gemaakt en dat hier pas in het schrijven van SIREAS van 10 januari 2023 voor het eerst in subsidiaire orde melding van wordt gemaakt.

Hierbij moet er ook op gewezen worden dat de uitoefening van rechtsmacht door een staat een *conditio sine qua non* betreft, opdat die staat verantwoordelijk kan worden geacht voor handelingen of onthoudingen die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker, die zich niet op het Belgisch grondgebied bevindt, toont niet aan dat hij *in casu* onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat de Belgische staat extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien van hem uitoefent. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van hem uitoefent, kan hij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet inroepen (cf. EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, *M.N. e.a. t. België*).

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM merkt de Raad ook op dat de referentiepersoon in België thans meerderjarig is en dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). *In casu* blijkt niet dat in de huidige zaak, die een situatie van eerste toelating betreft, omstandigheden werden ingeroepen waaruit een zodanige band van afhankelijkheid zou blijken tussen de verzoeker en de referentiepersoon, dat hierdoor een positieve verplichting zou ontstaan in hoofde van Belgische overheid.

3.2.4. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden met de ruimere humanitaire elementen die door de verzoeker werden ingeroepen in het kader van zijn visumaanvraag. Verzoeker maakt dan ook geen schending aannemelijk van artikelen 9, 10 of 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991, van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur, van artikelen 3 en 8 van het EVRM of van artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek.

Het middel is niet gegrond.

3.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van:

- de artikelen 10, 10ter, 21, 22, 23 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en
- Het artikel 8 van het EVRM;

1. In rechte

Artikel 10ter, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 2. [1 De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste [5 negen maanden]5 na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en ter kennis gebracht]4. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

[4 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling. In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan de duurzame en stabiele relatie als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt

gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien na het verstrijken van de termijn van [5 negen maanden]5 volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het [3 derde lid]3, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden.

In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind”

2. In casu

Indien zou worden aangenomen dat de DVZ terecht de beslissing heeft genomen op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980, en niet op basis van artikel 9 van de wet van 15 december 1980, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing laattijdig is.

Artikel 10 ter, §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt immers dat de beslissing moet worden genomen binnen negen maanden na de datum van de aanvraag. Op grond van dit artikel kan de termijn in bijzondere omstandigheden bij met redenen omklede beslissing met twee termijnen van drie maanden worden verlengd.

Een dergelijk verlenging lijkt in dit geval niet te zijn genomen. Dit is niet aan verzoekster meegedeeld en blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Het verzoek is echter ingediend op 10 maart 2022 en op 23 maart 2022 doorgestuurd naar de DVZ, terwijl de beslissing is genomen op 14 maart 2023, een jaar na de indiening van het verzoek.

Artikel 10 ter, § 2, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat indien geen beslissing wordt genomen binnen de termijn van negen maanden, die kan worden verlengd, de verblijfsvergunning moet worden afgegeven.

In die omstandigheden had verzoeker op 10 december 2022 een verworven verblijfsrecht. Hij kon dus niet meer het voorwerp zijn van een beslissing tot weigering van een visum, maar wel van een beslissing tot intrekking daarvan, of tot intrekking van het verblijfsrecht, overeenkomstig de artikelen 21 en volgende van de wet van 15 december 1980. Dit is hier duidelijk niet het geval, aangezien de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 10, lid 1, punt 6, van de wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing is derhalve onwettig.”

3.3.1. De Raad merkt op dat uit verzoekers betoog aangaande het eerste middel duidelijk blijkt dat verzoeker de bedoeling had een humanitaire aanvraag in te dienen overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het eerste middel is ook gebleken dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet, maar ook de ruimere humanitaire gronden heeft beoordeeld en aldus de aanvraag materieel werd beoordeeld overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet nuttig beroepen op artikel 10ter van de vreemdelingenwet.

De overige in het middel vernoemde rechtsregels worden niet toegelicht.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT